

det som der gik et Lys op for mig, og jeg forstod deres Tale som den naturligste Ting af Verden.

„Hvordan kan man opnaa her paa Jorden at blive anset for en stor Kunstner?“ spurgte en af Planetbeboerne. (Naa, hvor jeg spidsede Øren, her kunde jeg faa et af mine svage Begreber klaret.)

„Det opnaas“, svarede en anden, der lod til at have sat sig ind i Jordens Forhold og at spille en Cicerones Rolle, „det opnaas bedst og sikrest ved saa vidt mulig at ligne Rembrandt og Rafael, to forlængst afdøde Kunstnere“. „Hvad Slags Kunstnere var da de?“ „De var store Kunstnere“. „Hvem lignede da de?“ „De lignede ingen“. „Lignede de ingen?“ „De var sig selv“. „Hm — —“

„Hvordan bærer de store Kunstnere sig ad med at ligne Rembrandt og Rafael?“ „De efterligner dem“. „At ligne og at efterligne vil altsaa sige det samme her paa Jorden?“ „Tværtimod, det anses for to helt forskellige Ting“. „Hm. —“

„Efter vor Sprogbrug vil jo den, der efterligner en anden Mand, som udmærker ved sin Ejendommelighed, mindst af alt kunne kaldes en, der ligner ham“. „Ja, men paa denne Klode er det aldeles modsat; her i Landet kalder Folk sig f. Eks. Lutheranere, eller luther-lige, og mener dermed blot at de er af Luthers Mening og ikke af nogen egen Mening“. „Saa var det da ikke denne Luthers Særpræg at være af andres Mening?“ „Tværtimod, det var hans Særpræg, at han optraadte mod de herskende Meninger“. „Hm. —“

„Hvad anses almindelig for Kunstens Opgave her paa Jorden?“ „At fremstille Skønhed“. „Hvad forstaaer Jordbeboerne ved Skønhed?“ „Det er et eget kombineret Slags Indtryk en Ting gør paa Sindet, idet den paa engang overrasker dem og samtidig glæder dem, fordi de føler Evne til at forstaa den“. „Saa maa altsaa Skønhed afhænge af den seendes Evne til Forstaaelse?“ „Nej, Skønheden er en Værdi, som den store Kunst har fastslaaet“. „Hm. —“

„F. Eks. denne Dame, der sidder der paa det Billede, er hun skøn?“ „Ja, hun gør et Skønhedsindtryk“. „Hvorved?“ „Derved, at hun ligner en Hollænderinde“. „Hollænderinderne er altsaa særlig skønne?“ „Saaledes som de store gamle Mestre har fremstillet dem, viser de sig skønne“. „Disse gamle Mestre maa altsaa have bevirket Forstaaelsen af Hollænderinderne, siden de kan forekomme skønne?“ „Ja“. „Men dengang de malede disse Hollænderinder, var Hollænderinderne da ikke ansete for særlig skønne?“ „Det tror jeg ikke“. „Hvorved frembragtes da Skønhedsvirkningen?“ „Jeg